

til dem baaren af en Brise ude fra Havet, som ogsaa var begyndt at tone.

Kun med Anstrengelse samlede Torben sig til at følge Oplæsningen nogenlunde opmærksomt. Hans Tanker søgte stadig at undslippe for at være hos Jytte. Der lød løfterige Ord om Husmandsbevillinger, om forøget Alderdomsværn, om Tyendets Frigørelse, om Valgretsudvidelse og Præmier for Havedyrkning — den hele lange Række af Partiets „Mærkesager“, som ogsaa engang havde staaet for ham som Milepæle paa Vejen ud mod et lykkeligt Retfærdighedsrige. Nu forekom alle disse højtideligt udtalte Løfter ham saa fattige og naive. Og han forstod i disse Øjeblikke bedre end før, hvorfor han havde haft saa svært ved paany at orientere sig i Verden. Her havde han gaaet med Erindringens Lygte og lyst efter sit gamle Jeg, som i Virkeligheden var død for længe siden. Og det var vist mere end tvivlsomt, om det nogensinde lod sig opvække mere. I hvert Fald sad hans genvundne Mandomskraft foreløbig fangen som Herkules og holdt Garn for Lydiens Dronning.

Samtalen endte da ogsaa uden noget Resultat. Jo ivrigere Zaun blev for paa Stedet at aflukke ham et bindende Løfte, desto bestemtere afviste han ham.

„Jeg er bleven vant til at have lang Betænkningstid,“ sagde han, idet han rejste sig for at gaa. „Desuden frygter jeg for, at ingen vilde kendes ved mig, dersom jeg fulgte Deres Opfordring og igen traadte frem paa Arenaen. De selv maaske allermindst, Hr. Zaun!“

— — —